

З любов'ю до України

Збірник пісень

З любов'ю до України: Збірник пісень. – Івано-Франківськ, 2023. – 86 с.

Ідея створення Збірника українських пісень на тему «З любов'ю до України» виникла під час підготовки до проведення Міжнародної науково-практичної конференції «Підприємництво під час війни в Україні: виклики та можливості», щоб об'єднати та підтримати всіх учасників конференції і запрошених представників бізнесу, влади через пісні, які вражають серце.

Створений збірник українських пісень не лише надихатиме, але й забезпечить приємні моменти відпочинку для всіх учасників та гостей конференції.

Збірник складається із семи розділів, а саме перший – патріотичні пісні, другий - пісні про маму і школу, третій – пісні народні ліричні, четвертий – народні жартівливі, п'ятий – естрадні, ліричні, шостий – естрадні, ритмічні; сьомий – пісні туристичні та студентські. Усього відібрано 80 пісень, які допоможуть всім, провести вечір з мелодійною українською піснею.

Укладачі колектив кафедри: д.е.н., проф. Пилипів Н.І., д.е.н., проф. Шеленко Д.І., к.е.н., доц. Ємець О.І., к.е.н., доц. Мацола М.М., к.е.н., доц. Романюк Т.М., к.е.н., доц. В.В., к.е.н., доц. Ціжма Ю.І., Боборикіна І.Є., Морицян О.М.

Івано-Франківськ-2023

Розділ І. Патріотичні пісні	4
ЗА УКРАЇНУ	4
ОЙ, У ЛУЗІ ЧЕРВОНА КАЛИНА	5
ГЕЙ ВИ, СТРІЛЬЦІ СІЧОВІЇ,	6
ЗА СВІТ ВСТАЛИ КОЗАЧЕНЬКИ	7
ГЕЙ, ТАМ НА ГОРІ СІЧ ІДЕ	8
ОЙ, НА ГОРІ ТАМ ЖЕНЦІ ЖНУТЬ	9
ВЕРХОВИНО	10
ГЕЙ, ВИ, КОЗАЧЕНЬКИ	11
КРИШТАЛЕВІ ЧАШІ	12
СТЕПОМ, СТЕПОМ	13
ДО УКРАЇНЦІВ	14
ПОНАД ПРУТОМ МОЯ КОЛОМИЯ	15
У РАЙСЬКІМ САДУ (ЯВОРИНА)	16
ОДНА КАЛИНА	17
ЧЕРЕМОШ ПЛИНЕ	18
СМЕРЕКОВА ХАТА	19
МИ ЙДЕМО	20
Розділ 2. Пісні про маму і школу	21
ЗНОВУ НАСНИЛОСЬ ДИТИНСТВІ	21
НЕ ПОВТОРИТЬСЯ ТАКЕ ВЖЕ У ЖИТТІ	23
Розділ 3. Пісні народні, ліричні	24
ТИХО НАД РІЧКОЮ	24
СМЮТЬСЯ-ПЛАЧУТЬ СОЛОВ'І	25
НЕСЕ ГАЛЯ ВОДУ	26
ЯКБИ Я МАЛА КРИЛА ОРЛИНІ	27
ОЙ ТИ. НІЧЕНЬКО	28
ОЙ, У ПОЛІ ТРИ КРИНИЧЕНЬКИ	29
ТУМАН ЯРОМ	30
МЕНІ ВОРОЖКА ВОРОЖИЛА	31
ПОСАДИ, ДІВЧИНО, СУХУЮ ТОПОЛЮ	32
ЧЕРВОНА РУЖА НЕ ЗІВ'ЯЛА	33
ЦВІТЕ ТЕРЕН, ЦВІТЕ ТЕРЕН	34
ТИ НЕ МОЯ	35
ЛЕЛЕЧЕНЬКИ	36
ЧОТИРИ РОЖІ	37
ПОСИПЛЯТЬСЯ ЛИСТЯ З БЕРЕЗИ	38
Розділ 4. Пісні народні, жартівливі	39
ОЙ, У ВИШНЕВОМУ САДОЧКУ	39
ОЙ ДІВЧИНО, ШУМИТЬ ГАЙ	40
ІЗ СИРОМ ПИРОГИ	41
НЕКРАСИВА	42
РОЗПРЯГАЙТЕ, ХЛОПЦІ, КОНІ	43
ОЙ, ГАРНА Я, ГАРНА	44
ПОРІЗАЛА ПАЛЬЧИК	45
ЧЕРВОНА РУЖА ТРОЯКА	46

ДІВЧИНО-РИБЧИНО МОЛОДА	47
ОЙ БІДА, ПОДРУЖЕНЬКИ	48
ЇХАВ КОЗАК ЗА ДУНАЙ	49
ЗА НАШОВ СТОДОЛОВ	50
ГОРЛА СОСНА	51
ОЙ, МАЮ Я ЧОРНІ БРОВИ	52
ОЙ, ХМАРИТЬСЯ (ШАБЕЛИНА)	53
Розділ 5. Пісні естрадні, ліричні	54
Я ПІДУ В ДАЛЕКІ ГОРИ	54
ГАЙ, ЗЕЛЕНИЙ ГАЙ	55
ПЛАЧЕ ЗАХМАРЕНЕ НЕБО	56
ФІАЛКИ ДЛЯ НАТАЛКИ	57
ЛИШ РАЗ ЦВІТЕ ЛЮБОВ	58
ОЧІ ВОЛОШКОВІ	59
СКРИПКА ГРАЄ	60
БАГРЯНИЙ ЛИСТ	61
ТИ—МОЄ КРИЛО	64
Музика В. Івасюка Слова Р. Кудлика	64
БІЛИЙ, БІЛИЙ ПТАХ	65
ЧОГО КВІТИ НЕ В'ЯНУТЬ?	66
ПАРА ГОЛУБІВ	67
ЗА ЛІТАМИ МОЛОДОСТІ	68
ТРИ БАЖАННЯ	69
Я ЇДУ ДОДОМУ	70
ЛЕТЯТЬ, НІБИ ЧАЙКИ	71
НА ДОЛИНІ ТУМАН	72
СИЗОКРИЛИЙ ПТАХ	73
Розділ 6. Пісні естрадні (ритмічні)	74
ЗАЧАРОВАНІ СЛОВА	74
ТИХА ВОДА	75
ЗЕЛЕН-КЕН	76
ПІДУ ВТОПЛЮСЯ	77
БІЛИЙ ЦВІТ НА КАЛИНІ	78
ЗЕЛЕНЕЄ ЖИТО, ЗЕЛЕНЕ	79
А ЛЮБОВ СТОРОНОЮ ЙДЕ	80
ВЕРБА	81
У КАРПАТАХ ХОДИТЬ ОСІНЬ	82
Розділ 7. Пісні туриські та студентські	84
СИНІ, СИНІ ГОРИ	84
ПІСНЯ МАНДРІВНИКІВ	85
Гімн студентів економістів	86

Розділ I. Патріотичні пісні

ЗА УКРАЇНУ

М. Вороний

За Україну, з огнем завзяття,
Рушаймо, браття, всі вперед!
Слушний час кличе нас,
Ну ж бо, враз сповнять святий наказ!
За Україну, за її волю,
За честь, за славу, за народ!

Ганебні пута ми вже порвали
І зруйнували царський трон.
З-під ярем і з тюрем,
Де був гніт, ідем на вольний світ!
За Україну, за її волю,
За честь, за славу, за народ!

О Україно, о рідна Ненько,
Тобі вірненько присягнем.
Серця кров і любов -
Все тобі віддати в боротьбі!
За Україну, за її волю,
За честь, за славу, за народ!

ОЙ, У ЛУЗІ ЧЕРВОНА КАЛИНА

Ой, у лузі червона калина похилилася,
Чогось наша славна Україна зажурилася.
А ми тую червону калину підіймемо,
А ми нашу славну Україну, гей, гей, розвеселимо.

Марширують наші добровольці у кривавий тан
Визволяти наших українців з ворожих кайдан.
А ми наших братів українців визволимо,
А ми нашу славну Україну, гей, гей, розвеселимо!

Гей, у полі ярої пшениці золотистий лан,
Розпочали стрільці українські з ворогами тан.
А ми тую ярую пшеницю ізберемо,
А ми нашу славну Україну, гей, гей, розвеселимо!

Як повіє буйнесенький вітер з широких степів,
То прославить по всій Україні січових стрільців.
А ми тую стрілецьку славу збережемо,
А ми нашу славну Україну, гей, гей, розвеселимо!

ГЕЙ ВИ, СТРІЛЬЦІ СІЧОВІЇ,

Гей ви, стрільці січовії, раз, два, три,
В ваших дівчат серце мліє, раз, два, три,
Ви вперед все поступайте, Ні на що не оглядайтесь,
Раз, два, раз, два, раз, два, три!

Попереду сотник іде, раз, два, три,
Він до пекла з вами піде, раз, два, три,
Сам із себе хлопець бравий,
Під ним коник дуже жвавий,
Раз, два, раз, два, раз, два, три.

Пане сотник, що то сталось, раз, два, три,
Що в нас грошей дуже мало, раз, два, три,
Три дні хліба вже не їли, лиш холодну воду пили,
Раз, два, раз, два, раз, два, три.

Пам'ятайте, командири, раз, два, три,
Щоб не злетіли ковніри, раз, два, три,
Бо стрільці все добре знають,
Але вас ще поважають.
Раз, два, раз, два, раз, два, три.

ЗА СВІТ ВСТАЛИ КОЗАЧЕНЬКИ

Засвіт встали козаченьки
В похід з полуночі,
Виплакала Марусенька
Свої ясні очі.

Не плач, не плач,
Марусенько,
Не плач, не журися
Та за свого миленького
Богу помолися!

Стоїть місяць над горою,
А сонця немає...
Мати сина в доріженьку
Слізно проводжає:

«Іди, іди, мій синочку,
Та не забаряйся,
За чотири неділеньки
Додому вертайся»

«Ой рад би я, матусенько,
Скоріше вернуться,
Та щось мій кінь

вороненький

В воротях спіткнувся.

Ой, Бог знає, коли вернусь,
В якую годину;
Прийми ж мою Марусеньку,
Як рідну дитину!»

«Рада би я Марусеньку
За рідну прийняти,
Та чи буде ж вона мене,
Сит; шанувати?»

«Ой, не плачте, не журітесь,
В тугу не вдавайтесь:
Заграв мій кінь вороненький
Назад сподівайтесь!»

ГЕЙ, ТАМ НА ГОРІ СІЧ ІДЕ

Гей, там на горі Січ іде,
Гей, малиновий стяг несе,
Гей, малиновий...
Наше славне товариство,
Гей, марширує, раз, два, три!

Гей, попереду кошовий,
Гей, як той орел степовий,
Гей, як той орел...
Наше славне товариство,
Гей, марширує, раз, два, три!

Гей, отамане, батьку наш,
Гей, веди, батьку, вперед нас,
Гей, веди, батьку...
Наше славне товариство,
Гей, марширує, раз, два, три!

Гей, повій, вітре, із степів,
Гей, дай нам силу козаків,
Гей, дай нам силу...
Наше славне товариство,
Гей, марширує, раз, два, три!

Гей, дай нам силу, відвагу,
Гей, Україні на славу,
Гей, Україні...
Наше славне товариство,
Гей, марширує, раз, два, три!

ОЙ, НА ГОРІ ТАМ ЖЕНЦІ ЖНУТЬ

Ой, на горі там женці жнуть, (2)

А попід горою, ярмом-долиною

Козаки йдуть.

Гей, долиною, гей, широкою,

Козаки йдуть.

Попереду Дорошенко, (2)

Веде своє військо, військо запорізьке

Хорошенько.

Гей, долиною, гей, широкою,

Хорошенько.

А позаду Сагайдачний, (2)

Що проміняв жінку на тютюн та

люльку,

Необачний.

Гей, долиною, гей, широкою,

Необачний!

"Ой вернися, Сагайдачний, (2)

Візьми свою жінку, віддай тютюн-

люльку,

Необачний!

Гей, долиною, гей, широкою,

Необачний!»

«Мені жінка не годиться, (2)

А тютюн та люлька козаку в дорозі

Знадобиться!

Гей, долиною, гей, широкою,

Знадобиться!

Гей, хто в лісі, озовися! (2)

Та викрешем вогню, та закурим

люльку,

Не журися!

Гей, долиною, гей, широкою.

Не журися!»

ВЕРХОВИНО

Верховино, світку ти наш!
Гей, яку тебе тут мило!
Мов ігри вод, пливе тут час,
Свобідно, шумно, весело.
Ой, нема то краю, краю
Над ту Верховину!
Там би мені погуляти,
Хоч одну годину!

З верха на верх, а з бору в бір,
З легкою в серці думкою;
В чересі кріс, в руках топір,
Буяє легінь тобою.
Черемоше, Черемоше,
Бистра твоя вода!
Дівчинонько з Верховини,
Гарна твоя врода!

Там, де бренить трембіти звук,
Щебече любо сопілка;
А як звіра завис звук,
В челюсті плюне му цівка.
А я теє дівча люблю,
Що біле, як гуся;
Воно мене поцілує,
Тільки притулюся!

Гей, що нам там Поділля-край!
Нам полонина — Поділля,
А бори — степ, ялиця — гай,
А звіра голос — весілля!
Ой, нема то краю, краю
Над ту Верховину!
Там би мені погуляти
Хоч одну годину!

ГЕЙ, ВИ, КОЗАЧЕНЬКИ

Є і нам про що згадати -

Пісне, душу возвелич.

Ой, була в нас ненька-мати

Запорозька славна Січ.

Приспів:

Гей, ви, козаченьки — вітер в чистім полі,

Научіть нащадків так любити волю.

Гей, ви, козаченьки — спомин з м'яти-рути,

Научіть минулу славу повернути. (2)

Круточола наша доля,

Не вода в ній — кров тече.

Козаку найперше — воля,

Козаку найперше — честь.

Приспів.

А прийшла лиха година —

Впав козак наш у траві,

Щоб іскрилась Україна

На гетьманській булаві

Приспів.

Обросила землю рана

Із козацького чола,

Щоб неправда помирала,

Щоби правдонька жила.

Приспів.

КРИШТАЛЕВІ ЧАШІ

Наливайте, браття, кришталеві чаші,
Щоб шаблі не брали, щоб кулі минали
Голівоньки ваші.

Бо козацька слава, кровію полита —
Січена шаблями, рубана мечами
Ще й дощами вмита.

Козаку не треба срібла ані злата,
Лиш Вкраїна рідна не була б катами
На хресті розп'ята.

Погуляймо, браття, наберімось сили,
Поки до походу, поки до схід сонця
Сурми не сурмили.

Наливайте, браття, кришталеві чаші,
Щоб шаблі не брали, щоб кулі минали
Голівоньки ваші.

СТЕПОМ, СТЕПОМ

Степом, степом йшли у бій солдати,

Степом, степом обрїй затягло...

Мати, мати стала коло хати,

А кругом в диму село.

Степом, степом розгулись гармати,

Степом, степом клекіт нароста.

Степом, степом падають солдати,

А кругом шумлять жита.

Степом, степом поросли берізки,

Степом, степом сонце розлилось.

Степом, степом встали обеліски,

А кругом розлив колос.

Степом, степом людям жито жати,

Степом, степом даль махне крилом.

Мати, мати жде свого солдата,

А солдат спить вічним сном.

ДО УКРАЇНЦІВ

Віктор Баранов

Я запитую в себе, питаю у вас, у людей,
Я питаю в книжок, роззираюсь на кожній сторінці
Де той рік, де той місяць, той проклятий тиждень і день,
Коли ми перестали гордитися, що ми-українці.

І що є в нас душа, повна власних чеснот і щедрот
І що є у нас думка, яка ще од Байди нам в'ється.
І що ми в Україні - таки ж український народ,
А не просто населення, якце у звітах дається.

І що хміль наш - у пісні, а не у барилах вина.
І що щедрість - в серцях, а не лиш у крамничних вітринах.
І що є у нас мова, і що українська вона,
Без якої наш край—територія, а не Вкраїна.

Я до себе кажу і до кожного з вас: - говори!
Говорімо усі, хоч ми й добре навчилися мовчати.
Запитаймо у себе: відколи, з якої пори
Почали українці себе у собі забувати?

Запитаймо й проте, як ми дружно дійшли до буття,
У якому свідомості нашій збагнути не змога,
Чом солодшим од меду нам видався чад забуття
Рідних слів і пісень, і джерел, і стежок од порога.

Українці мої! То вкраїнці ми звами чи як?
Чи в «моголах» і вмерти судилось нам ще від Тараса?
Чи в могили й забрати судилось нам наш переляк,
Щоб згнітив нашу гідність до рівня вторинної раси?

Українці мої! Як гірчать мені власні слова...
Добре знаю, що й вам вони теж не солодкі гостинці.
Але мушу казати, бо серце, мов свічка, сплива.
Коли бачу, як люто себе зневажають вкраїці.

І тоді в мене ние крамоли осюлоктупий.
Мене думка одна обсідає і душить на славу:
Ради кого Шевченкові йти було в Орські степи,
Ради кого ховати свій біль у солдатську халяву?

ПОНАД ПРУТОМ МОЯ КОЛОМІЯ

Знов сади цвітуть,
Зеленіють сходи,
Знов грайливий Прут
Котить бистрі води.

Приспів:

Понад прутом моя Коломия,
Лина пісня її чарівна,
Бо ще котиться срібная хвиля,
Понад Прутом весна надкрасна.

Мріють в далині
Чарівні Карпати.
Ой, як любо нам
Рідний край кохати.

Приспів.

Знов студентський вальс
Кличе нас з тобою
У щасливий світ
З піснею дзвінкою.

Приспів.

У РАЙСЬКІМ САДУ (ЯВОРИНА)

Я на світі прожив, наче спалах зорі на світанні,
Наче крапля роси, наче крик журавля —тільки мить
Я не вірив ніяк, що й до мене прийде день останній
І в жертвним вогні моє серце на попіл згорить.
Я ж так щедро кохав, я так вірив у зорі і очі,
І душею своєю я вас, як умів, причащав.
Але видно Господь мені краще життя напророчив
І до себе забрав, щоб у райським саду я співав.

Приспів:

На могилі моїй посадить молоду яворину,
І не плачте за мною, за мною заплаче рідня.
Я любив вас усіх, та найбільше любив Україну,
Певно, в цьому і є та найважча провина моя.

Хай душа переселиться в дивний той рай потойбічний,
Де таких, як і я, назліталася ціла сім'я.
Тільки нащо мені ті блаженства розкішні і вічні,
Як мені не всміхнеться донька-сиротинка моя.
У далеких світах якось раптом усе я покину,
Бо ввійде мені в душу сльозиною і чебрецем
І додому хоч вітром, хоч променем сонця подину,
І легенько війну над твоїм, Україно, лицем.

Приспів.

ОДНА КАЛИНА

Сумно, сумно аж за край, не дивись на мене

Грай, музико, грай.

Зимно, зимно на душі, забирай що хочеш,

Тільки залиши.

Приспів:

Одну калину за вікном,

Одну родину за столом,

Одну стежину, щоб до дому йшла сама.

Одну любов на все життя,

Одну журбу до забуття

І Україну, бо в нас іншої нема.

Приспів:

Сумно, сумно аж за край, та чого ж ти плачеш

Грай, музико, грай.

Крапля горя не залле, наливай, козаче,

Бо у нас ще є.

Приспів:

Сумно, так і не засну,

краще буду думать Про свою весну.

Тай піду за небокрай, вперше, як востаннє,

Грай, музико, грай:

Приспів:

Про ту калину за вікном

Одну родину за столом,

Одну стежину, що б додому йшла сама.

Одну любов на все життя,

Одну журбу до забуття

І Україну, бо в нас іншої нема.

ЧЕРЕМОШ ПЛИНЕ

З далеких світів я вернув посивілий
На рідні карпатські плаї
О краю мій любий, о краю мій милий,
Тут весни розквітли мої.
А серце бентежно й закохано б'ється
І повниться щастям душа.
А Черемош плине, а Черемош ллється,
А Черемош вдаль поспіша.

Далекої юні колиско і втіхо,
Прийми мій синівський привіт.
Колись залишив я тут батьківську стріху,
Поїхав за море у світ.
А серце у грудях так тяжко забилося
І повнилась сумом душа.
А Черемош плине, а Черемош ллється,
А Черемош вдаль поспіша.

Цілющу і чисту, омріяну воду
Я п'ю із гарячих долонь;
І чую у серці п'янку насолоду,
І юність, і світлий вогонь.
А серце бентежно й закохано б'ється
І повниться щастям, душа,
А Черемош плине, а Черемош ллється,
А Черемош вдаль поспіша.

СМЕРЕКОВА ХАТА

Наснились мальви, рута-м'ята
І скрип криничний журавля,
І смерекова отча хата,
Котру давно покинув я.
Наснився сад в весіннім цвіті,
Струнка смерічка край воріт
І найрідніша в цілім світі
Матуся сива надворі.

Приспів:

Смерекова хата — батьківський поріг.
Смерекова хата— на крутій горі.
Як прийду до неї — коліном припаду,
Грудочку землі святої до уст прикладу.

Вона, як пісня, серцю мила,
Старенька хата, край села.
Війна її вогнем палила,
Але с палити не змогла.
Кришились грізні блискавиці
І грози падали не раз.
Вона стоїть, немов із криці,
І день у день чекає нас.

Приспів.

Спішу до неї, мов лелека,
Простори кинувши до ніг.
Несу любов свою здалека,
Яку назавжди я зберіг.
Дитячих літ моїх колиска,
Моя порадниця свята,
Вона, як доля, рідна й близька,
Миліш їй ніде нема.

Приспів.

МИ ЙДЕМО

Хитнулася в тумані далечінь,
Сліди, що перед нами встали пилом.
Тут не було нікого, тільки тінь
Дорогу нам імлою заступила.
Де безпритульні заблукали почуття,
Заплутані у срібне павутиння,
Ніколи не закінчиться життя,
Ніколи не обірветься терпіння.

Приспів:

Ми йдемо, за нами гаснуть ліхтарі.
Ми йдемо, попереду вогонь.
Ми йдемо - і ні про що не говори.
Ми йдемо, ми все одно йдемо!

Колиска там, гойдаючись, скрипить
І спогади у небуття стирає.
Стихає вітер. Немовлятко спить.
Вже вороття назад для нас немає.

Приспів.

Розділ 2. Пісні про маму і школу

ЗНОВУ НАСНИЛОСЬ ДИТИНСТВІ

Знову наснилось дитинство

Тепле, як гарна весна.

Вишня вдяглася в намисто,

Мама щаслива й сумна.

Там за село проводжала

Долю мою молоду...

Щедро мені щебетала

Мамина вишня в саду.

Вдаль голубими вітрами

Весни за обрі й пливли.

Раннім туманом у мамі

Коси, як дим, зацвіли.

Мати в тривогах вінчала

Радо мене зустрічала

Мамина вишня в саду.

Здавна близьке й сокровенне

Все там, аж терпне душа.

Начебто й мама до мене

Стежкою в сад поспіша.

Знов, як бувало, до столу

Кличе, лиш в хату зайда..

Ронить зацвіток додолу

Мамина вишня в саду.

Пісня любові й дитинства

В серці бринить, як струна.

Наче священна молитва

З рідного краю луна.

Та не порадує літо

Душу мою молоду...

Плаче тепер білим цвітом

Мамина вишня в саду.

РОСТЕ ЧЕРЕШНЯ

Муз. і сл. А. Горчинського

Росте черешня в мамі на городі

Стара, стара, а кожен рік цвіте.

Щоліта дітям ягодами годить,

Хоча вони не дякують за те.

Приспів:

Мамо, мамо, вічна і кохана.

Ви пробачте, що був неуважний.

Знаю, Ви молилися за мене

Дні і ночі, сива моя нене.

Живе старенька мати у господі.

Невтомні руки, серце золоте.

Щодня і дітям і онукам годить,

Хоч рідко хто з них дякує за це.

Приспів:

Ну що ж, про вдячність забувають люди,

Душа сліпа у щасті, а проте

Вони прозріють, але пізно буде —

Черешня всохне, мати одцвіте.

Приспів:

НЕ ПОВТОРИТЬСЯ ТАКЕ ВЖЕ У ЖИТТІ

У шкільне вікно, дивляться хмарки

Нескінченим видався урок

Чути як скриплять, у руках ручки

І рядки лягають на листок.

Приспів:

А перша любов, то літа шкільні

Наче спалах ранньої зорі

Бо не повториться, бо не повториться,

Бо не повториться таке вже у житті.

Крапелька дощу по вікні стіка.

Шелестять у зелені вітри

Ревнощі без сліз та гіркі слова,

Ще здається вчора чули ми.

Приспів.

Пролетять роки, ми дорослі вже,

Та хіба забудеться урок,

Коли щастя мить квітла у душі

Розлучив останній нас дзвінок.

Приспів.

Розділ 3. Пісні народні, ліричні

ТИХО НАД РІЧКОЮ

Тихо над річкою, в ніченьку темную,
Спить зачарований ліс.
Ніжно шепоче він казку таємную,
Сумно зітха верболіз.

Нічка розсипала зіроньки яснії,
Он вони в річці на дні.
Плачуть берези по той бік сріблястії,
В темряві, наче у сні.

Що їм приснилося? — Щастя улюблене
В хвилях бурхливих життя,—
Личенько дівчини ніжно голублене,
Щирі її почуття.

Місяць опівночі сходить над річкою,
Падає тінь на поля...
Весело вдвох із дівчиною вірною
Слухати спів солов'їв.

Жду тебе, вірная, зіронько срібная,
Серце в коханні тремтить.
Ти ж не лякайся, що хтось нам зустрінеться, —
Все навкруги уже спить.

Ніченька літняя дуже короткая —
Ось вже цілується з днем.
Ти лиш пригорнешся до мого серденька,
И знову до праці підем.

СМІЮТЬСЯ-ПЛАЧУТЬ СОЛОВ'І

Сміються-плачуть солов'ї

І б'ють піснями в груди...

Цілуй, цілуй, цілуйїї.

Знов молодість не буде!

Ти не дивись, що буде там,

Чи забуття. чи зрада,—

Весна іде назустріч нам,

Весна в цей час нам рада.

На мент єдиний залити

Свій сум, думки і горе

І струмінь власної душі

Улий в шумляче море.

Лови летючу мить життя,

Чаруйсь, хмілій, впивайся

І серед мрій і забуття

В розкошах закохайся.

Поглянь: уся земля тремтить

В палких обіймах ночі.

Лист квітці мрійно шелестить,

Траві струмок воркоचे.

Відбилися зорі у воді. .

До хмар летять тумани.

Там ллються пахощі густі,

Там гнуться верби п'яні.

Чого стоїш без руху ти,

Коли весь світ співає?

Налагодь струни золоті

Бенкет весна справляє!

Сміливо йди під дзвін чарок,

з вогнем, піснями в гості

На свято радісне квіток,

Кохання снів і млости.

Як іскра ще в тобі горить

І згаснути не вспіла, Гори!

Життя — єдина мить.

Для смерті — вічність ціла!

Загине все без вороття,

Що візьме час, що люди,

Погасне в серці багаття

І захолонуть груди.

І схочеш ти вернись собі,

Як Фауст, дні минулі,

Ти знай, боги над нас скупі,

Над нас глухі й нечулі.

НЕСЕ ГАЛЯ ВОДУ

Несе Галя воду, коромисло гнеться,
За нею Іванко, як барвінок в'ється.

«Галю ж моя, Галю, дай води напиться,
Ти така хороша, дай хоч подивиться!» (2)

«Вода у ставочку, піди та й напийся,
Я буду в садочку—прийди подивися». (2)

«Прийшов у садочок, зозуля кувала.
А ти ж мене, Галю, та й не шанувала». (2)

«Стелися, барвінку, буду поливати,
Вернися, Іванку, буду шанувати». (2)

«Скільки не стелився, ти не поливала,
Скільки не вертався, ти не шанувала». (2)

ЯКБИ Я МАЛА КРИЛА ОРЛИНІ

Якби я мала крила орлині,
Якби я вмiла лiтати,
Я б полетiла на Україну
Свого милого шукати.

Лечу я нiчну, лечу я другу,
Свого милого не бачу.
Ой, сяду, сяду в вишневiм саду,
Сяду та й гiрко заплачу.

Вийшла iз хати старая мати,
Вийшла тай сина питає:
„Ой сину, сину-, що за пташина
В нашому саду сшває

Ой, то не пташка, то не пташина
В вишневiм саду спiває,
Ато дiвчина зарученая
Свого милого шукає.

Якби я мала крила орлині.
Якби я вмiла лiтати,
Я б полетiла на Україну
Свого милого шукати.

ОЙ ТИ. НІЧЕНЬКО

Ой ти, ніченько, чарівниченько,
Не смуди моє біле личенько.

Ой ти, ніченько, зоре ранняя,
Марно ждав тебе до світання я.

Ружа відкрилася зелен-рутою,
Щоб не кюаялось серце смутою.

Я ж над річкою засмутилася,
Десь любов моя забарилася.

ОЙ, У ПОЛІ ТРИ КРИНИЧЕНЬКИ

Ой, у полі три криниченьки,
Любив козак три дівчиноньки —
Чорнявую та й білявую,
Третю руду та поганую.

Чорнявую від душі люблю,
На біляву задивляюся,
А з рудою-препоганою
Хіба піду розпрощаюся!

Чи всі ж тії та й сади цвітуть,
Що весною розвиваються?
Чи всі ж тії та й вінчаються,
Що любляться та й кохаються?

Половина тих садів цвіте,
Половина осипається.
Одна пара та й вінчається,
А дві інших розлучається.

Чи я ж тобі та й не казала,
Як стояли під світлицею:
Не їдь, милий та у Крим по сіль,
Бо застанеш молодицею!

Любив я тебе дівчиною,
Любитиму молодицею,
А ще довго ждять буду,
Поки станеш удовицею!

ТУМАН ЯРОМ

Туман яром, туман долиною. (2)
За туманом нічого не видно, (2)
Тільки видно дуба зеленого. (2)
Під тим дубом криниця стояла, (2)
В тій криниці дівча воду брало, (2)
Та й впустило золоте відерце, (2)
Засмутило козакові серце. (2)
«А хто ж теє відерце дістане, (2)
Той зі мною на рушничок стане». (2)
Обізвався козаченько з гаю: (2)
«А я ж теє відерце дістану, (2)
І з тобою на рушничок стану». (2)

МЕНІ ВОРОЖКА ВОРОЖИЛА

Мені ворожка ворожила.
Щоб не любила хлопців я.
Бо хлопець любить, та й покине,
А ти. дівчино, жий сама.

Покине карі оченята,
Покине личко цілувать,
По кине дівчину любити,
Ще й миле нь кою називать.

Нехай багачка тебе любить,
Нехай багачка за тебе йде.
Вона любить так не зуміє,
Як я любила колись тебе.

Як я любила, пригортала,
А ясен місяць виходив,
Я все тобі напам'янала,
Щоб завтра скорше приходив.

Замість скоріше приходити,
То ти зовсім не приходив.
Знайшов си і ніш, та й цілуєш,
Моє серденько ти загубив.

Піду до лісу — загублюся,
Нехай шукає він мене.
Піду до моря — утоплюся,
Нехай не бачить він мене.

Дівча до моря зближається,
А чорна хвиля з моря б'є.
Дівча з миленьким прощається,
Правою рученькой махає.

ПОСАДИ, ДІВЧИНО, СУХУЮ ТОПОЛЮ

Посади, дівчино, сухую тополю,
Як вона ся прийме - вженюся з тобою.

Рано посадила, ввечір гїдолила,
Сухая тополя листя розпустила.

Листя розпустила та й почала цвисти,
Козак до дівчини пише дрібні листи.

Дрібні листи пише на по жартування,
Щоб дівчина знала, що таке кохання.

Кохання, кохання, звечора до рання,
Як сонечко зійде, кохання розійде.

ЧЕРВОНА РУЖА НЕ ЗІВ'ЯЛА

Червона ружа не зів'яла,
Вона ще буде розцвітать,
Моя любов ще не пропала
Вона ще вернеться назад.

Хоч я сьогодні відїжджаю
В далекий світ, чужі краї
Ти пам'ятай, дівчино мила,
Як нам співали солов'ї.

Підходить поїзд до перону,
Я оглянувся на вокзал
І пригорнув дівчину милу,
В останній раз сказав: „Прощай!

Прощайте, карі оченята,
В останній раз я бачу вас,
Прощайте, уста, уста малинові,
В останній раз цілую вас."

ЦВІТЕ ТЕРЕН, ЦВІТЕ ТЕРЕН

Цвіте терен, цвіте терен,

А цвіт опадає.

Хто в любові не знається,

Той горя не знає

А я. молода дівчина,

Та й горя зазнала,

Вечероньки не доїла,

Нічки не доспала.

Ой. візьму я кріселечко.

Сяду край віконця,

А ще очі не дрімали,

А вже сходить сонце.

Хоч дрімайте, не дрімайте

Не будете спати,

Десь поїхав мій миленький

Іншої шукати.

Нехай їде. нехай їде,

Нехай не вернеться,

Не дасть йому Господь щастя,

Назад повернеться.

ТИ НЕ МОЯ

Слова Є. Руданського, музика М.Лисенка

Ти не моя, дівчино мила!

І не мені краса твоя:

Віщує думонька смутная.

Що ти, дівчино, не моя!

Ти не моя! І брови чорні

Милує інший, а не я,

І інший хтось тебе пригорне,

А ти, дівчино, не моя!

Ти не моя! За личко гарне

Справляє хтось колодія...

Мої ж літа проходять марне,

Бо ти, дівчино, не моя!..

Ти не моя, голубко сива!

Щаслива доленька твоя.

Моя же доля нещаслива,

Бо ти, дівчино, не моя!..

Ти не моя! Ну що ж я маю?

Чим похвалюсь тобі і я?

Хіба лиш тим, що тя кохаю;

Но ти, дівчино, не моя!..

ЛЕЛЕЧЕНЬКИ

З далекого краю

Лелеки летіли,

Та в одного лелеченька

Крилонька зоміли,

Висушила силу

Чужина проклята,

— Візьміть мене, лелеченьки,

На свої крилята.

Ніч накрила очі

Мені молодому,

— Візьміть мене, лелеченьки,

Мертвого додому.»

ЧОТИРИ РОЖІ

Чого ж я так нічку марную?

Чого ж я так мучу себе?

Коли ж я так дуже добре знаю,

Що милий покинув мене. -

Ніколи я того не забуду,

Коли він до мене приходив.

Ніколи тих слів я не забуду,

Котрі він до мене говорив.

Рожевая рожа — це пізнання,

Червоная рожа — це любов,

А жовтая рожа — це розлука,

А білая — вмитая сльозов.

Ніколи я того не забуду,

Коли він до мене повертав,

Він зірвав червоних квіточок

І кинув на землю, притоптав.

Не плетіть ми вінку із барвінку,

Бо я вже до шлюбу не піду,

А дайте ми жовтую рожу,

Бо з милим в розлуці живу.

Рожевая рожа — це пізнання,

Червоная рожа — це любов,

А жовтая рожа — це розлука,

А білая — вмитая сльозов.

ПОСИПЛЯТЬСЯ ЛИСТЯ З БЕРЕЗИ

Просипляться листя з берези,
Повіють холодні вітри,
На стан твій, на личко рум'яне,
На очі твої голубі (2 рази).

Ти зовсім була некрасива, .
На вроду була ти сумна.
Чого ж ти з усіх моїх милих
Лишилася в серні одна? (2рази)

Одну я любив за веселість,
Другу я за вроду кохав,
А третю - сумну і невеселу,
Без неї життя я не мав (2 рази)

Ми будемо ворога бити,
Ти будеш патрони носити.
Як вражая куля підкосить
Ти мусиш мене замінити (2 рази)

Тому я прошу піддавайся
Під ласки вояцькі мої,
Шинелі не бійсь, не цурайся,
В ній серце палкіше за всіх (2 рази).

Розділ 4. Пісні народні, жартівливі

ОЙ, У ВИШНЕВОМУ САДОЧКУ

Ой, у вишневому садочку,
Там соловейко щебетав,
Віть-віть-віть, тьох-тьох-тьох,
А-я-я, ох-ох-ох,
Там соловейко щебетав,

Ой у зеленому садочку
Козак дівчину увіщав
Віть-віть-віть, тьох-тьох-тьох,
А-я-я, ох-ох-ох,
Козак дівчину увіщав.

«Ой ти, дівчино чорноброва,
А чи підеш ти за мене?
Віть-віть-віть, тьох-тьох-тьох,
А-я-я, ох-ох-ох,
А чи підеш ти за мене?»

«Моя матуся тебе знає,
Ти той козак, що все гуляє.
А-я-я, ох-ох-ох,
Ти той козак, що все гуляє».

«А я матусі не злякаюсь,
Якщо з тобою покохаюсь.
Віть-віть-віть, тьох-тьох-тьох,
А-я-я, ох-ох-ох,
Якщо з тобою покохаюсь».

ОЙ ДІВЧИНО, ШУМИТЬ ГАЙ

«Ой дівчино, шумить гай,
Кого любиш,— забувай, забувай.
Ой дівчино, шумить гай,
Кого любиш,— забувай!»

«Нехай шумить, ще й гуде,
Кого люблю,— мій буде, мій буде.
Нехай шумить, ще й гуде,
Кого люблю,— мій буде!»

«Ой дівчино, серце моє,
Чи підеш ти за мене, за мене?
Ой дівчино, серце моє,
Чи підеш ти за мене?»

«Не піду я за тебе,
Нема хати у тебе, у тебе.
Не піду я за тебе,—
Нема хати у тебе».

«Підем, серце, в чужую,
Поки свою збудую, збудую.
Підем, серце, в чужую,
Поки свою збудую».

«Постав хату з лободи,
А в чужую не веди, не веди.
Постав хату з лободи,
А в чужую не веди.
Чужа хата така,
Як свекруха лихая, лихая,
Чужа хата така,
Як свекруха лихая.

Хоч не лас, так бурчить,
А все ж вона не мовчить, не мовчить
Хоч не лас, так бурчить,
А все ж вона не мовчить».

ІЗ СИРОМ ПИРОГИ

«Ішов я раз по стежці, помежи терени

І здибав я дівчину що несла пироги.»

Приспів:

Ой чула, чула, чула,

Ой чула, чула ти?

І здибав я дівчину,

Що несла пироги.

«Дівча, моє кохане, чи знаєш мої сни?

Що я тебе кохаю і з сиром пироги.»

Приспів.

Дівчина як почувла козацькі мрії-сни,

То зразу запросила на свіжі пироги.

Приспів.

І як його діждатись щасливої пори?

Дівча його цілує, а він їсть пироги.

Приспів.

А десь це із-за лісу взялися вороги,

Козак із переляку сховався в бур'яни.

Приспів.

А то були мисливці, ніякі вороги, —

Взяли собі дівчину і з сиром пироги.

Приспів.

Козак гірко заплакав: «Витяжкі вороги!

Візьміть собі дівчину — віддайте пироги!

Приспів.

НЕКРАСИВА

Біля річки, біля броду

Там стоїть верба.

Там стояла, розмовляла

Пара молода.

Приспів:

Чом я, чом я не красива,

Ой, чому, чому?

Не красива, не щаслива,

Бо його люблю.

Полубила я хлопчину

Рано навесні.

Він високий кучерявий,

Очі голубі.

Приспів.

Ти, мій милий, синьоокий,

Ти любов моя,

Чом ти мене не питаєш,

Чи кохаю я?

Приспів.

Попід гору стежка в'ється,

Ти по ній біжиш.

Чом до мене не смієшся,

Чом не говориш?

Приспів.

Мамцю моя, рідна моя,

Ти скажи, скажи,

Чом немає в мене вроди,

Ой, чому, скажи?

Приспів.

Вже калина відцвітає,

Ронить ніжний цвіт.

А кохання не зів'яне,

Серденько болить.

Приспів.

РОЗПРЯГАЙТЕ, ХЛОПЦІ, КОНІ

Розпрягайте, хлопці, коні
Тай лягайте спочивать,
А я піду в сад зелений,
В сад криниченьку копать.

Копав, копав криниченьку
У вишневому саду...
Чи не вийде дівчинонька
Рано-вранці по воду?

Вийшла, вийшла дівчинонька
В сад вишневий воду брать,
А за нею козаченько
Веде коня напувать.

Просив, просив відеречка —
Вона йому не дала,
Дарив, дарив з руки перстень
Вона його не взяла.

Знаю, знаю, дівчинонько,
Чим я тебе розгнівив:
Що я вчора ізвечора
Із другою говорив.

Вона ростом невеличка,
Ще й літами молода,
Руса коса до пояса,
В косі стрічка голуба.

ОЙ, ГАРНА Я, ГАРНА

Ой, гарна я, гарна, як тая горлиця.

Ой, гарна я, гарна, як тая горлиця.

Най ми ся уступить, гей, гой!

Най ми ся уступить, ще й, гой!

Най ми ся уступить з путя парадниця.

З путя парадниця, з поля робітниця.

З путя парадниця, з поля робітниця.

Ой, я така гарна, гей, гой!

Ой, я така гарна, гей, гой!

Ой, я така гарна, як в небі зірниця.

Гарна була, гарна, не було ми пари.

Гарна була, гарна, не було ми пари.

Так за мнов хлопці йшли, гей, гой!

Так за мнов хлопці йшли, гей, гой!

Так за мнов йшли хлопці, як дощові хмари.

ПОРІЗАЛА ПАЛЬЧИК

Порізала пальчик тай болить,
Зелений листочок не гоїть,
Зелений листочок не гоїть, не гоїть
Поцілує милий загоїть.

Ой, що то за хлопець? Як зветься?
Він до мене часто сміється,
Я б його любила душею, душею,
Якби він назвав ня своєю.

Ой, що то за хлопець, як ружа?
Я би його взяла за мужа,
Я б йому роботи не дала, не дала,
Лиш би для паради тримала.

Ти прийшов до мене в суботу,
Як я мала пильну роботу,
Як я мала плаття прасовать, гірасовать,
Ти пішов другу ціловать.

Ти прийшов до мене за днини,
Як не було в мене хвилини,
Як я мала хату білити, білити,
Ти пішов другу любити.

ЧЕРВОНА РУЖА ТРОЯКА

Червона ружа трояка... } 2

Мала я мужа, мужа я мала,

Мала я мужа пияка.

Він ніц не робить, тільки п'є, } 2

Як прийде додому, додому прийде,

Прийде додому — жінку б'є.

Не бий м'я, мужу, не карай, } 2

Лишу тя діти, діти тя лишу,

А сама піду за Дунай!

А як на човен сідала, } 2

Білов хустинков, хустинков білов,

Білов хустинков махала.

«Вернися, жінко, додому, } 2

Бо горшки не миті, а миски побиті,

Горе ж мені жити самому!

Вернися, жінко, додому, } 2

Бо плачуть діти, бо діти плачуть,

Бо плачуть діти за тобов.

ДІВЧИНО-РИБЧИНО МОЛОДА

Посилав я старостів у неділю,
Думав— погуляємо на весіллі.
Гей, гей, га, уха-ха,
Дівчино-рибчино молода. }2

Мали повернутися з рушниками,
Але повернулися з гарбузами.
Гей, гей, га, уха-ха,
Дівчино-рибчино молода. }2

Всьому супротивився батько рідний,
Бо вона багатая, а я бідний.
Гей, гей, га, уха-ха,
Дівчино-рибчино молода. }2

Думав я втопитися з тої злості,
Та вода холодная — ломить кості.
Гей, гей, га, уха-ха,
Дівчино-рибчино молода. }2

ОЙ БІДА, ПОДРУЖЕНЬКИ

Ой біда, подруженьки, ой біда,

Я ще зовсім дівчина молода.

Та зустріла хлопця я за селом,

А у нього кучері над чолом.

Перший раз побачила у житті

Я такі кучері золоті.

Як же здивилася я на них,

Де взяв таких кучерів чарівних?!

Та й стояла, мріяла до зорі,

Покусали ніженьки комарі.

Через ті кучері над чолом

Загубила серденько за селом.

ЇХАВ КОЗАК ЗА ДУНАЙ

Їхав козак за Дунай,

Сказав: «Дівчино, прощай!

Ти, конику вороненький,

Несита гуляй!»

Приспів:

Лучче було б, лучче було б не ходити,

Лучче було б, лучче було б не любити,

А ще краще, а ще краще та й не знати,

Як тепер, як тепер забувати.

Постій, постій, козаче,

Твоя дівчина плаче:

«Як ти мене покидаєш,

Тільки подумай!»

Приспів.

«Білих ручок не ламай,

Ясних очей не стирай,

Мене з війни із славою

Вдома очідай!»

Приспів.

«Не хочу я нікого,

Тільки тебе одного,

Ти будь здоров, мій миленький,

А все пропадай!»

Приспів.

Свиснув козак на коня:

«Оставайся здорова!

Як не згину, то вернуся

Через три года!»

Приспів.

ЗА НАШОВ СТОДОЛОВ

За нашов стодолов

Видно чуже село,

Сюди подивлюся, туди подивлюся,

Видно чуже село.

Мамцю ж моя, мамцю,

За кого ня даєш,

Він ня буде бити, не буде любити,

Що ти си гадаєш?

Віддай мене, мамцю,

За кого я хочу,

Хоч м'я буде бити, не буде любити,

Нікому не скажу.

Віддала м'я мамця

За кого я хтіла.

Шуміла нагайка, шуміла нагайка

Коло мого тіла.

ГОРІЛА СОСНА

Горіла сосна, палала (2)

Під нев дівчина стояла (2)

Під нев дівчина стояла (2) Русяву косу чесала (2)

Ой коси, коси ви мої (2)

Дов го служили ви мені (2)

Більше служить не будете (2) Під білий вельон підете (2)

Під білий вельон, під хустку (2)

Більш не підеш ти за дружку (2)

Під білий вельон з кільцями (2)

Більш не підеш ти з хлопцями (2)

Під білий вельон, під вінок (2)

Більш не підеш ти танок (2)

Під білий вельон, під хустку (2)

Більш не підеш ти за дружку (2)

ОЙ, МАЮ Я ЧОРНІ БРОВИ

«Ой, маю я чорні брови,

Маю карі очі!

Чом ти мене, козаченьку,

Любити не хочеш?»

«Як ти хочеш, дівчиноньо,

Щоб тебе любити,

Зроби місток через яроч,

Щоб добре ходити!»

«Ой коли б я, козаченьку,

Свої майстри мала,

Я би тобі через яроч

Місток збудувала!

Я би місток збудувала,

Ще й помалювала,

Я би тобі доріженьку

Плиточками вклала!

Прийди, прийди, мій миленький,

Звечора до мене;

Зготувала стара ненька

Вечерю для тебе!

Ми сядемо вечеряти

В сінях на порозі,

Та будемо дивитися

В кого які брови!»

ОЙ, ХМАРИТЬСЯ (ШАБЕЛИНА)

Ой, хмариться, туманиться,

Дрібні дощі йдуть.

Там молоді жовнярики

Мед-горілку п'ють.

П'ють горілку ще й наливку,

їдять ягідки.

Та ще й собі споглядають

На чужі жінки.

Чужа жінка, як ягідка,

Як той маків цвіт.

А ти ж мені, шабе- шабелино,

Зав'язала світ.

Візьму ж я тебе, шабелино,

Тай за гострий край,

Пушу ж я тебе, шабелино,

В глибокий Дунай.

Плавай, плавай, шабелино,

Вчися плавати,

А я піду, молод жовняр,

Жінку шукати.

А як я ж собі, шабелино,

Жіночку знайду,

Тоді ж я тебе, шабе- шабелино,

До боку припну.

Розділ 5. Пісні естрадні, ліричні

Я ПІДУ В ДАЛЕКІ ГОРИ

Музика і слова В. Івасюка

Я піду в далекі гори,
У широкі полонини,
І попрошу вітра з горів,
Аби він не спав до днини.
Щоб летів на вільних крилах
На кичери і діброви,
І дізнавсь, де моя мила,
Карі очі, чорні брови.

Приспів:

Мила моя, люба моя,
Світе ясен цвіт,
Я несу в очах до тебе
Весь блакитний світ.

Я несу любов-зажуру,
Мрію молоду...
І сади цвітуть для мене,
Я до тебе йду...

А як вітер з полонини
Полетіти не захоче,
Все одно знайду дівчину,
Чорні брови, карі очі...
Перейду я бистрі ріки,
І бескиди, і діброви,
І шляхи мені покажуть
Карі очі, чорні брови.
Приспів.

ГАЙ, ЗЕЛЕНИЙ ГАЙ

Там, де зустрів тебе,

Там шумить і нині гай, зелений гай.

Там полюбив, як я, твої очі сині

Гай, зелений гай.

Там полюбив, як я,

Твій веселий голос гай, зелений гай.

Там ти сказала: «Що буде з нами, любий,

Як прийде розмай?»

Приспів:

Ти щаслива будеш, (3)

Грай, музико, грай!

А мене забудеш, (3)

Грай, музико, грай!

Можеш все забути, (3)

Тільки пам'ятай

Зоряну дорогу (3)

В гай, зелений гай.

Як я тебе кохав, пам'ятати буде

Гай, зелений гай.

Що я тобі казав, не розкаже людям

Гай, зелений гай.

А як прийдуть осінні холодні хмари

В гай, зелений гай,

Хай на твоїм весіллі лунає пісня,

Ллється через край.

Приспів.

ПЛАЧЕ ЗАХМАРЕНЕ НЕБО

Плаче захмарене небо,
В роздумах клени сумні.
«Нам зустрічатись не треба».
Тихо ти мовив мені.

Приспів:

Словом мене не пораниш,
Вірність тобі збережу.
Хоч ти мене покидаєш,
Знай, що тебе я люблю.

Хай на полях громовиться,
Я не спинюся в журбі.
Вічно мені будуть снитись
Очі твої голубі.

Приспів.

Справжнє то щастя - кохати,
Раз його доля дає.

Нащо посмів розтоптати
Перше кохання моє.

Приспів.

Падають сльози, як роси,
Жага пече без вогню.
Серце моє не попросить
В тебе ні каплі жалю.

Приспів.

Більше побачень не буде,
Різні нам ляжуть путі.
Серце моє не полюбить
Більше нікого в житті.

Приспів.

ФІАЛКИ ДЛЯ НАТАЛКИ

У чистому полі хлопчина гуляє
І сині фіалки в букет він збирає
Коханій ді вчині синенькі фіалки,
А серце шепоче: «Для моєї Наталки». (2)

Приспів:

Сині, сині фіалки
Понесу до Наталки.
Понесу я коханій дівчині.
Усміхнеться ласкаво
її личко рум'яне,
Заблищать оченята щасливі.

Дарує хлопчина Наталі ці квіти
Синенькі фіалки коханням зігріті.
І зорі палають і спів солов'я
І в цілому світі лиш ти, ти і я. (2)

Приспів.

Наталко, Наталко, згадай про ці квіти
Хоч роки минули і ми вже не діти,
А в чистому полі хтось інший гуляє
І своїй коханій фіалки збирає. (2)

Приспів.

ЛИШ РАЗ ЦВІТЕ ЛЮБОВ

В.Івасюк, Б.Стельмах

Поглянь - усе навколо зацвіло

Ясна вода і сонце золоте.

Цвітуть гаї, цвіте усе зело,

Чому ж любов так довго не цвіте? Так довго...

В ріку перероста дзвінкий ручай,

Журбою розквіта гірка печаль,

А ранок сонцем кожен день цвіте для нас,

І лиш любов цвіте один єдиний раз.

Дзвінка ріка загубиться в морях,

Журбу розвіють радощі весни.

Минеться все, але любов моя

Не зронить цвіту навіть восени, не зронить.

ОЧІ ВОЛОШКОВІ

Я іду багряним садом,
Туман ляга на лист опалий.
Тут колись ходили рядом,
А навкруги весна буяла.

Приспів:

Ой ви, очі волошкові,
Мов троянди пелюстки — вуста,
Стан твій ніжний, смерековий,
Ти — веснянка моя чарівна.

Не забудь мені ті ночі —
Цілунок губ твоїх медовий.
І тепер так серце хоче
Твої вуста відчутти знову.

Приспів.

Дні ідуть, літа минають.
Душа зове: — Прийди, кохана!
Ти повернешся, я знаю,
Моя любов, моя жадана.

Приспів.

СКРИПКА ГРАЄ

Вже догорає небокрай,
І злітає жовтий лист — моя печаль.
Вже йдуть від неба до землі,
Йдуть дощі, як скрипалі, у синю даль.

Приспів:

Скрипка грає, серце крає,
Наше літо догорає.
Скрипка грає, плаче гірко,
То кохання гасне зірка.
Вже полум'яні солов'ї
Не повернуться у гаї, в розмай дібров.
Вже у полоні хмарних днів,
Наче музика без слів, твоя любов.

Приспів.

Вже не приходиш ти у сни,
Кольорові мої сни, як цвіт весни.
Вже відлунали ті пісні,
Що присвячені мені в щасливі дні.

Приспів.

БАГРЯНИЙ ЛИСТ

Багряний лист

В гаях кружля,

Шумлять отави молодо.

Чого ж, чого вдягла земля

Рясне осіннє золото?

Втрачав гаю

Верба густа

Листки зеленорунисті,

А я гублю ясні літа

Своєї юності...

Приспів:

Літа на зиму повернули,

Пливуть в осінній хмурості.

А я люблю, а я люблю,

Люблю, як в юності!

Пора весни

До мене знов

Не вернеться із вирію.

Щасливих днів п'янку любов,

Як пісню, серцем вимрію.

Багряний лист

В гаях кружля,

Шумлять отави молодо.

Чого ж, чого вдягла земля

Осіннє золото?

Приспів.

НЕЗРІВНЯНИЙ СВІГ

Юність смерек - то незрівняний світ краси.

Черемош хвилями пісню виграє.

Велич Карпат- це наша гордість і краса,

Чистими веснами серце розквіта.

А сонце кругом,

Далеко лине пісня понад краєм,

Далеко в сині гори за пляями.

Гори, торитам, вдалині.

Голос трембїт над верховинами дзвенить,

Променем сонячним в небо ген зліта.

Велич Карпат- це наша гордість і краса,

Чистими веснами серце розквіта.

А сонце кругом,

Далеко лине пісня понад краєм,

Далеко в сині гори за пляями.

Гори, гори там, вдалині.

ДЕ СИНІЇ ГОРИ

Музика І. Шамо Слова Д. Луценка

Де синії гори,
Де гори Карпати,
Туман в полонинах пливе.
Струнка, як смерека,
Близька і далека
Кохана гуцулка живе.

Дівочі співанки,
Рожеві серпанки
Ген, ген вітер в гори жене.
Тебе, рідний краю,
До болю кохаю,
Навік полонив ти мене.

Такому коханню
В житті не зів'яти,
А серцю — завжди берегти.
Карпати, Карпати,
В далекі Карпати
Лети, моя пісне, лети!

ТИ—МОЄ КРИЛО

Музика В. Івасюка Слова Р. Кудлика

Зірки на снігу, зірки на снігу,
Веселі зірки новорічного свята.
Зірки на снігу, зірки на снігу,
І ми у Карпатах, у синіх Карпатах.

Приспів:

Я — твоє крило, ти — моє крило,
Щастя більшого не треба.
Полетімо в ніч, в неповторну ніч,
І крильми торкнемось неба.

Зірки на вінках, зірки на воді,
Вінки на воді в синю ніч на Купала.
Зірки на вінках, зірки на воді,
І ще одна впала, на щастя нам впала.

Приспів.

Зірки відгорять, погаснуть зірки,
Та в серці не згасне їх полум'я вічне.
Бо з нами та ніч, бо з нами та ніч,
Та ніч на Купала, і ніч новорічна.

Приспів.

БІЛИЙ, БІЛИЙ ПТАХ

Два птахи в небесах летіли

Якось на зорі, якось на зорі.

Два птахи в відпочити сіли

У моїм дворі, у моїм дворі.

Приспів:

Білий, білий птах чистий, як світання

Чорний, чорний птах тихий, як печаль

Білий, білий птах - моя любов остання.

Чорний, чорний птах - то мій найперший жаль.

Два птахи в очі заглядають,

Але все дарма, але все дарма.

Два птахи щось про мене знають,

Але слів нема, але слів нема.

Приспів.

Два птахи крилами змахнули

І не стало їх, і не стало їх.

Два птахи - ви мене забули

В небесах своїх, в небесах своїх.

Приспів.

ЧОГО КВІТИ НЕ В'ЯНУТЬ?

Принесу тобі квіти,

Загадаю бажання:

Не зів'януть за три дні —

Не зів'яне кохання.

А вони пелюстками

Сьомий день багряніють,

Наче сонце ласкаве,

Тобі серденько гріють.

Приспів:

Чого квіти не в'януть?

Я спитав тебе, мила.

Ой не в'януть, не в'януть,

Бо я так захотіла.

На даровані квіти

Загадала з любов'ю:

Не зів'януть за сім днів —

Будем разом з тобою!

То не проліски ранні

І не айстри шовкові,

То горять полум'яні

Вічні квіти любові.

Принесу тобі квіти,

Загадаю бажання.

Не зів'яне ніколи,

Не зів'яне кохання!

Приспів.

ПАРА ГОЛУБІВ

Ой, гам на горі, ой там на крутій,

Ой, там сиділа пара голубів.

Пригорталися, цілувалися,

Сивими крильми обнімалися.

Надлетів сокіл, голуба убив,

Навік розлучив пару голубів.

Голуба убив, у Дунай пустив.

А голубоньку взяв за жіночку.

Голубка не їсть, голубка не п'є,

Сивими крильми по камінні б'є.

Піднялась у вись, стисла крилоньки.

Кинулась униз та й загинула.

ЗА ЛІТАМИ МОЛОДОСТІ

Розплелись, розсипались, розпались,

Наче коси, вересневі дні.

Ми з тобою ще не накупались,

А вже грає осінь у вікні.

Віднесла вода ласкаві зорі,

Що все літо кликали в ріку.

З птицями на білій крутогорі

Горобину пробуєм гірку.

Приспів:

Може б, нам полинути у вирій –

За літами молодості вслід...

Чом же крила в позолоті щирій

Важко підіймати на політ?

Я тобі зимові дні сріблясті

Заплету в синіючу косу.

Тільки зорі, викупані в щасті,

За моря назад не понесу.

Не потрібно зорі повертати,

Хай вони засвітяться вночі,

Як над морем будуть пролітати

Журавлині стомлені ключі.

Приспів.

ТРИ БАЖАННЯ

Край дороги не рубай тополю,
Може та тополя твоя доля.
Твоя доля світла, тополина,
Наче пісня журавлина.

Не рубай тополю, не рубай тополю,
Бо зустрінешся з журбою.
Не рубай тополю, не рубай тополю,
Краще принеси ти їй води.

Не ламай калину біля хати,
Бо вона заплаче, наче мати.
І впадуть на трави на шовкові
Серця сльози коліскові.

Не ламай калину, не ламай калину,
Бо вона в житті єдина.
Не ламай калину, не ламай калину,
Краще їй онуків принеси.

Не стріляй у птаха на світанні,
Може то любов твоя остання,
Може то кохання білий лебідь,
Що крізь ніч летів до тебе.

Не стріляй у птаха, не губи ти крила,
Твоє щастя приєтіло.
Не стріляй у птаха, не стріляй у птаха,
Краще з ним у небо полети.

Я їДУ ДОДОМУ

Я бачу навколо каміння і квіти,

Міста і вокзали, і сонце, і сніг.

Я буду чекати, я буду хотіти

Їх бачити знову, і знову до них.

Приспів:

Я їду додому, до тебе додому,

Де очі знайомі і завжди нові.

Я їду додому, до тебе додому,

Які ж вони довгі...

А знаєш, буває, коли я не можу

Піднятися далі в полоні оков,

Але відчуваю, невидима сила

Мене підіймає знову і знов.

Приспів.

ЛЕТЯТЬ, НІБИ ЧАЙКИ

Музика Ю. Рожавської, слова Л. Рєви

Летять, ніби чайки, і дні, і ночі

В синю даль, (2)

А серце мені шепоче:

«Кинь печаль». (2)

Ген сонце у хвилях заграло,

І радість витає навкруг!

Наче в світі не стало (3)

Розлук.

Хай весни, мов птиці казково с

Відлетять, (2)

Я тільки тебе єдину

Буду ждати. (2)

Я вірю: повернеться щастя,

З тобою ми стрінемось знов!

Ти скажи, чи не згасла (3)

Любов?

Летять, ніби чайки, і дні, і ночі

В синю даль, (2)

А серце мені шепоче:

«Кинь печаль». (2)

НА ДОЛИНІ ТУМАН

Слова В. Діденка, музика Б. Бувєвського

На долині туман,
На долині туман упав,
Мак червоний в росі,
Мак червоний в росі скупав. (2)

По стежині дівча,
По стежині дівча ішло,
Тепле літо в очах,
Тепле літо в очах цвіло. (2)

На долині туман,
На долині туман упав.
Білі ніжки в росі,
Білі ніжки в росі скупав. (2)

Попід гору дівча,
Понад гору дівча ішло,
Мак червоний в село,
Мак червоний в село несло.. (2)

За дівчам тим і я,
За дівчам тим і я ступав,
Бо в долині туман,
Бо в долині туман розтав. (2)

СИЗОКРИЛИЙ ПТАХ

О, сизокрилий птах, та моє серце
Із синіх верховин забрав в даличину,
Лишив мене сумну зустрінути весну.
О, сизокрилий птах, згубився шлях твій у житах,
Даремне вітер переймав - тебе вже нема.

Серце, наче птах, полинуло б у світ
На ста-семи вітрах,
Та рветься із грудей лише палкої пісні тут,
Як ронять вишні білий цвіт за вітром услід.
О прилети, мою журбу ти мій коханий забери.

Розділ 6. Пісні естрадні (ритмічні)

ЗАЧАРОВАНІ СЛОВА

Наче зорі із туману,
За твоїм веселим гаєм,
За барвистим небокраєм
Серце серцю промовляє
Зачаровані слова.

В них до мене очі сяють,
Наче зорі із туману.

В їх вогні сніги розтануть,
Зійде сонячна трава.

Приспів:

На долині дощ іде,
Мак червоний не цвіте.
Серед ночі грім гуркоче,
Я питаю: «Де ти, де?»

На долині дощ іде,
Мак червоний не цвіте.

Вірю я, моє кохання
Квітом щастя розцвіте.

Все, що чую, все, що бачу,
Все навкруг твоєї вдачі.

І бентежать кров юначу
Весняних ночей дива.

Озовися в чистім полі,
Кароока моя доле.

В серці знов сміються, плачуть
Зачаровані слова.

Приспів.

ТИХА ВОДА

Тиха вода, тиха вода греблю рве,
А мене вночі, а мене вночі синьоокий легінь жде.
Наче лебідь, кличе легінь до води,
Та шепоче ніч, та шепоче ніч - краще не ходи.

Приспів:

Як не знаєш броду, не ходи по воду,
В тій воді глибокій ти загубиш спокій.
Ла-ла-ла-ла-лал-ла, ла-ла-ла-ла-лал-ла.
В тій воді глибокій ти загубиш спокій.

Тиха вода, тиха вода повна чар,
Та ніхто не зна, та ніхто не зна
Скільки чар в твоїх очах.
Наче лебідь, кличе легінь до води,
Та шепоче ніч, та шепоче ніч - краще не ходи.

Приспів:

Як не знаєш броду, не ходи по воду,
В тій воді глибокій ти загубиш спокій.
А вода кохання чиста, мов світання.
Хто не пив ту воду, не полюбить зроду.
Ла-ла-ла-ла-лал-ла, ла-ла-ла-ла-лал-ла.
Хто не пив ту воду, не полюбить зроду

ЗЕЛЕН-КЕН

На горі той зелен-клен, зелен-клен,
Немов чаклун він мені дарує чари кожен день.
І бере той зелен-клен у полон,
Немов чаклун уночі дівочий сон.

Заблудило сонце у гаях
І тепер тополя я твоя.
На горі трава зелена,
Я тополя біля клена,
Наречена зоряна його.

Батьку мій, даремно ти не гукай,
Така вже доля моя; забула я своє ім'я.
Йдуть дощі, то зелен-клена свати,
Я вірю їх з рушником зустрінеш ти.

Я дарую сонця білий світ
І тепер тополя я повік.
Полонивши сни дівочі,
Нам любов чарує очі,
Та чомусь у| серце попадає.

ПІДУ ВТОПЛЮСЯ

Скінчилось кохання,

Скінчилося все,

Заглядає сонце

У вікна осель.

Там люди щасливі,

Та сумно мені —

Піду утоплюся,

Спочину на дні.

Приспів:

Піду втоплюся у річці глибокій,

Шукати стануть — не скоро знайдуть.

Ти будеш плакати — спливатимуть роки,

Мене до смерті не зможеш забути.

Життя, як той камінь,

На груди лягло.

Зроблю, що задумав,

Марічці на зло.

Прощай, мамо люба,

І тато прощай,

І вчителька, друзі,

Прощай, рідний край!

Приспів.

БІЛИЙ ЦВІТ НА КАЛИНІ

Починається день з білопінного світу,
Коли сонце з-за гір будить тихе світання.

І калина цвіте серед білого цвіту
Білем цвіте, але родить червоно

Приспів:

Білий цвіт на калині, як фата на дівчині,
Білим цвітом калина рясна.
Цвіт калини—кохання, цвіт калини — чекання,
Білим цвітом буяє весна.

На калині вітри розгубили цілунки,
Що при місячнім сьйві безслізно схохнуть.
Має присмак той цвіт недопитого трунку,
Що лиш білим цвіте, але родить червоним.

Приспів.

Впали срібла росини на коралі калини,
Буде снитись калина мені.
Буде снитись дівчина, буде снитись калина
Та, що білим цвіте навесні.

Приспів.

ЗЕЛЕНЕЄ ЖИТО, ЗЕЛЕНЕ

Ой, зелене жито, зелене,
Хорошії гості у мене.
Зеленеє жито жінці жнуть,
Хорошії гості мене ждуть.

Ой, зелене жито, зелене,
Хорошії гості у мене.
Зеленеє жито при межі,
Хорошії гості для душі.

Зеленеє жито, зелене,
Хорошії гості у мене.
Зеленеє жито за селом,
Хорошії гості за столом.

Ой, зелене жито, зелене,
Хорошії гості у мене.
Зеленеє ще й овес,
Тут зібрався рід наш увесь.

А ЛЮБОВ СТОРОНОЮ ЙДЕ

Здавалось був звичайний літній день,

Наспівував веселих я пісень.

І містом я блукав, тоді я ще не знав,

Що ти до мене більше не прийдеш.

До моря з іншим від'їжджала ти,

Покинула наш острів доброти,

В очах у мене сіль, гіркий у серці біль

Бо ти спалила ніжних мрій мости.

Приспів:

А любов, а любов стороною йде,

Загубили щастя ми, більше не знайдем.

А любов, а любов стороною йде,

Ми з тобою щастя вже, більше не знайдем.

Зайду в кафе, де були ми удвох

Наллю вина і вип'ю я за двох,

Що згасли дві зорі не вір'ю тому ні.

Але за це судитиме нас бог.

Приспів.

ВЕРБА

Біля млина калина, біля ставу верба,

Біля тину дівчина, біля серця журба.

Та калина чарівна, що вночі не заснеш,

Та дівчина - царівна, що чекає мене.

Приспів:

А верба над грай-водою

Зеленіє, наче доля.

Хай завжди мене верба

Тай додому поверта.

Розквітає калина, зеленіє верба,

Моя пісня прилине і зникає журба.

Знов калина чарує свої сонячні дні,

Знов дівчина дарує своє серце мені.

Приспів.

У КАРПАТАХ ХОДИТЬ ОСІНЬ

У Карпатах ходить осінь піснею трембіти.

Ой, як серце моє хоче знов тебе зустріти.

Приспів:

Ти повернешся, кохана,

В гори ніжним цвітом,

Бо в Карпатах ходить осінь

З піснею трембіти.

Жде на тебе Синьогора

Рідна полонина,

Що твоя дівоча врода

Навік полонила.

Дана, дана, гей, гей, гей!

Дана, дана, гей, гей!

У Карпатах ходить осінь ген високим плаєм.

Я над рідним Черемошем тебе виглядаю.

Приспів.

РІДНЕ ПРИКАРПАТТЯ

Хтось кохає даль безмежну
Степового краю,
А я рідне Прикарпаття
За домівку маю, гей,
А я рідне Прикарпаття,
За домівку маю, гей.

Хтось запросить баяністів,
Щоб весілля грали,
А для мене будуть грати
Скрипка та цимбали, гей,
А для мене будуть грати
Скрипка та цимбали, гей.

Розділ 7. Пісні туриські та студентські

СИНІ, СИНІ ГОРИ

Сині, сині гори

Нас до себе манять,

А дзвінкі потоки

Наче промовляють:

„Иди до нас”,

Де стрімкі потоки й бистрі ріки.

Там на полонинах

Розцвітає рута

І буяють трави,

Йдуть рясні дощі,

Рясні дощі.

Поміж ними сонечко сіяє.

Приспів:

Шукаю тільки тут

Зор'ю свою

І вірю, що її я знайду.

Ти вітер знаєш все,

Ти скажеш де

Вона, вона, де вона.

Сніг вершини вкриє,

Лід скує потоки,

У гірські долини

Впадуть холода. Зима, зима.

Але знов настануть дні весняні.

Приспів.

ПІСНЯ МАНДРІВНИКІВ

Долі кращої не відшукати,

Як по світу білому блукати.

В дружнім гурті не страшні тривоги,

Манять, манять нас нові дороги.

Манять, манять нас нові дороги.

Ла-ла-ла-ла-ла-ла-ла...

Наш килим - завітчана поляна, Наші стіни - сосен горді стани, Синє небо -
дах над головою, Мандрувати любо нам з тобою. Мандрувати любо нам з тобою.

Ла-ла-ла-ла-ла-ла-ла...

Поклик свого серця не забудем.

Сміх і радість ми несемо людям.

Нам палаци кришталеві з роду

Не замінять гордості й свободи.

Не замінять гордості й свободи.

Ла-ла-ла-ла-ла-ла-ла...

Гімн студентів економістів

До знань нових на користь Батьківщини
З тобою поруч йшов тут викладач.
Коли студент покинув рідні стіни
Сумного щастя можна чути плач.
За юридичним всіх законів змістом
Живе любов закоханих сердець.
І двоє літнім ранком променистим
В життя доросле підуть навпростець.
Вони маркетинг добре пам'ятають
Різноманітність способів продаж,
Аналіз ринку як зробити знають,
Щоб споживач отримав більше наш.

Приспів:

Цей факультет найкращий!
Він нам як рідний дім.
Стане студент вчорашній
Доктором молодим.

Велика справа облік влаштувати,
Твердий контроль в фінансах навести,
Але для цього совість треба мати,
Готовий завтра, друже, будеш ти:
Сто добрих справ у віці молодому,
На них чекають в місті і селі,
Зробити людям завдяки диплому,
На розквіт слави рідної землі.
Час дуже скоро стати до роботи
У фірму банк, а, може, на завод.
То ж до кар'єри в славному польоті
Не забувай про свій простий народ.

Приспів